

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/52/2024
Identifikačné číslo spisu:	1123203533
Dátum vydania rozhodnutia:	22.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1123203533.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci navrhovateľky 1/ Bayer, spol. s r.o., Bratislava, Karadžičova 2, IČO: 35 759 143 a navrhovateľky 2/ Bayer Aktiengesellschaft, Leverkusen, Kaiser-Wilhelm-Allee 1, Nemecká spolková republika, registračné číslo spoločnosti: HRB 48248, obidve zastúpené advokátskou kanceláriou Allen Overy Shearman Sterling s.r.o., Bratislava, Eurovea Central 1, Pribinova 4, IČO: 35 857 897, proti odporkyni 1/ EGIS SLOVAKIA spol. s r.o., Bratislava, Prievozská 4D, IČO: 34 148 337 a odporkyni 2/ Egis Pharmaceuticals PLC, Budapešť, Keresztúri út 30-38, Maďarská republika, registračné číslo: 01 10 041762, obidve zastúpené Bird & Bird s.r.o. advokátska kancelária, Bratislava, Landererova 12, IČO: 44 275 862, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, o dovolaní navrhovateľiek 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41CoPv/10/2023-587 z 15. novembra 2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Odporkyne 1/ a 2/ majú proti navrhovateľkám 1/ a 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Napadnutým uznesením Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) potvrdil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) č. k. 68CbPv/6/2023-473 z 22. mája 2022, ktorým súd prvej inštancie zamietol spoločný návrh navrhovateľky 1/ a navrhovateľky 2/ (ďalej aj „navrhovateľky“) na nariadenie neodkladného opatrenia. V odôvodnení uznesenia poukázal na to, že predmetom odvolacieho prieskumu bolo posúdiť, či sú splnené zákonné podmienky a zároveň, či sú dané skutkové okolnosti, ktoré by odôvodňovali nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľky osvedčili skutočnosť, že spoločnosť Bayer Intellectual Property GmbH, HRB 67604, Alfred-Nobel-Strasse 50, 40789 Monheim am Rhein, Nemecko je vlastníkom Európskeho patentu č. 1 845 961 s názvom Spôsob liečenia tromboembolických

porúch pomocou rivaroxabánu, ktorý je platný na území Slovenskej republiky do 19. januára 2026 a ktorý poskytuje ochranu najmä pre použitie tablety s rýchlym uvoľňovaním zlúčeniny rivaroxabánu na výrobu liečiva na liečenie tromboembolickej poruchy, podávaného nie častejšie než jedenkrát denne počas najmenej piatich po sebe idúcich dní, pričom uvedená zlúčenina má počas zmeny plazmatickej koncentrácie 10 hodín alebo menej, keď sa podáva orálne ľudskému pacientovi (patentový nárok č. 1), ako aj pre použitie ako sa nárokuje v patentovom nároku č. 1, kde tromboembolickou poruchou je infarkt myokardu s eleváciou ST segmentu (STEMI), infarkt myokardu bez elevácie ST segmentu (NSTEMI), nestabilná angína, reoklúzia po angioplastike alebo po aortokoronárnom prepojení, pľúcne embólie, hlboké žilové trombózy alebo mŕtvica (patentový nárok č. 2). Navrhovateľky podľa názoru odvolacieho súdu osvedčili aj to, že navrhovateľka 2/ je držiteľom registrácie lieku Xarelto a na základe rozhodnutia EÚ Komisie č. K(2011)9437 zo dňa 9. decembra 2011, ktorým sa mení a dopĺňa povolenie na uvedenie lieku Xarelto-rivaroxaban na humánne použitie na trh, udelené rozhodnutím č. K(2008)5680, a na základe rozhodnutí ŠÚKL o registrácii lieku č. EU/1/08/472/012, č. EU/1/08/472/013, č. EU/1/08/472/014, č. EU/1/08/472/018 a č. EU/1/08/472/019 je oprávnená uvádzať na slovenský trh výrobok nazývaný Xarelto 15mg filmom obalenej tablety a Xarelto 20mg filmom obalenej tablety, určený na perorálne použitie. Napokon navrhovateľky tiež osvedčili, že navrhovateľka 2/ je držiteľom rozhodnutí ŠÚKL o registrácii č. 16/0106/20-S, č. 16/107/20-S a č. 16/018/20-S, na základe ktorých je oprávnená samostatne alebo prostredníctvom tretích osôb uvádzať na slovenský trh výrobok nazývaný Assubex, alebo poskytnúť inej osobe oprávnenie dodávať tento výrobok na slovenský trh.

2. Ďalej odvolací súd poukázal na navrhovateľkami predložený znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 36/2023 zo dňa 15. marca 2023, z ktorého vyplýva záver, že lieky Assubex tak, ako sú registrované ŠÚKL na základe rozhodnutí ŠÚKL o registrácii lieku vydaných pod č. 16/0106/20-S, č. 16/0107/20-S a č. 16/0108/20-S a ako sú opísané v súhrne charakteristických vlastností liekov Assubex, napĺňajú všetky znaky obsiahnuté v patentových nárokoch patentu EP 1 845 961 validovaného v Slovenskej republike pod č. E 19024, a teda spadajú do rozsahu ochrany tohto patentu. Naproti tomu zo znaleckého posudku predloženého odporkyňami 1/ a 2/ (ďalej aj „odporkyne“) v prílohe vyjadrenia k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý vypracovala MUDr. Etela Janeková, PhD., znalkyňa z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Farmácia, zapísaná v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ev. č. 915656) pod č. 13/2022, ako aj z Dodatku 1 k tomuto znaleckému posudku vypracovanému dňa 6. marca 2023, vyplýva, že znalkyňa súhlasí so stanoviskom Dr. Márta Károly-Ágoston, že počas rozpadu rivaroxabánu je rozdielny u mladých a zdravých jedincov, pričom vekom, hmotnosťou a ochoreniami sa mení. Štúdie potvrdzujúce tento poznatok sú priložené v prílohe posudku a vyplýva to aj zo Súhrnu charakteristických vlastností lieku (SPC) pri registrácii lieku európskej, ako aj národnej. Z pohľadu patentovej ochrany sa jedná o podstatný znak, pretože sa jedná o veličinu, ktorá môže pri rozdielnych pomeroch ľudského organizmu podliehať zmene.

3. Odvolací súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 324 ods. 1, § 325 ods. 1 a ods. 2 písm. d), § 326 ods. 1, § 328 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), aplikujúc tiež ustanovenie § 15 ods. 1 písm. a) zákona č. 435/2001 Z. z. o patentoch, dodatkových ochranných osvedčeniach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „patentový zákon“) a ustanovenia § 44 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Obch. zák.“).

4. Z podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že navrhovateľky sa domnievajú, že je potrebné bezodkladne upraviť pomery medzi nimi a odporkyňami. Takémuto návrhu je možné vyhovieť iba vtedy, ak obsahuje skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zásah súdu do vzájomným pomerov navrhovateľov a odporcov a zároveň, ak potreba úpravy pomerov obsahuje prvok neodkladnosti a nevyhnutnosti. Súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď návrh zamietol, pretože dospel k záveru, že navrhovateľky dostatočným spôsobom neosvedčili všetky skutočnosti a nesplnili všetky zákonné predpoklady nevyhnutné pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia v situácii, keď svoj nárok odvodzovali od existencie konania odporkyň naplňajúceho znaky nekalej súťaže, ktoré má spočívať predovšetkým v porušovaní patentových práv majiteľa patentu. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie uznesenia súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP).

5. K odvolacej námietke navrhovateľiek, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne, keď iba z existencie dvoch vzájomne si protirečiacich znaleckých posudkov predložených stranami a bez ich ďalšieho preskúmania vyvodil, že za danej situácie nie je možné nárok navrhovateľiek považovať za osvedčený, odvolací súd uviedol, že navrhovateľkami predloženému znaleckému posudku, aj keď je vypracovaný ústavom ako najvyššou znaleckou organizáciou v Slovenskej republike, nemožno pripísať väčšiu váhu ako znaleckému posudku vypracovanému znalcom-fyzickou osobou, predloženému zo strany odporkýň. Znalecký posudok odporkýň má rovnakú dôkaznú silu ako znalecký posudok predložený navrhovateľkami. Zároveň je zrejmé, že odlišnosť záverov v znaleckých posudkoch je odbornou otázkou, na vyriešenie ktorej je nevyhnutné mať odborné vedomosti v odbore farmácia, resp. v iných vedných odboroch, ktorými súd nedisponuje, a preto musí vychádzať len z predložených znaleckých posudkov, ktorých závery sú diametrálne odlišné. Odvolací súd tiež zdôraznil, že stranami sporu predložené znalecké posudky spĺňajú po formálnej stránke všetky náležitosti znaleckých posudkov, a preto nie je možné sa v tak odborných otázkach prikloniť k záverom len jedného z nich. V situácii, keď navrhovateľky v konaní predložili znalecký posudok, z ktorého vyplýva záver o porušení patentových práv majiteľa patentu a odporkyne predložili znalecký posudok tento záver vyvracajúci a popierajúci nárok navrhovateľiek, nie je možné dospieť k záveru, že navrhovateľky svoj nárok pre účely nariadenia neodkladného opatrenia osvedčili. Uvedené neznamena, že ak by bolo nariadené znalecké dokazovanie vo veci samej, tak znalec by nemohol po hĺbkovej analýze prísť k inému záveru, avšak pre účely konania o neodkladnom opatrení je súd povinný preveriť iba osvedčenie nároku, nie rozhodnúť o tom, či nárok preukázateľne existuje. Pokiaľ navrhovateľky na svojom nároku trvajú, majú možnosť podať žalobu vo veci samej a v konaní predložiť dôkazy, ktorými by tvrdenia odporkýň vyvrátili. K tvrdeniu navrhovateľiek, že súd prvej inštancie mal znalecké posudky podrobiť hĺbkovej analýze, odvolací súd poukázal na to, že v konaní o nariadení neodkladného opatrenia, v ktorom musí rozhodnúť v zákonnej 30-dňovej lehote od podania návrhu na súd, pokiaľ sa v predložených znaleckých posudkoch vyskytnú tak diametrálne odlišné závery, neprináleží súdu hodnotiť osoby znalcov, ktoré znalecké posudky vypracovali a ani z časového hľadiska nie je možné urobiť podrobný prieskum znaleckých posudkov. Odvolací súd tiež dodal, že pokiaľ sa odporkyne dozvedeli, že bol podaný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, nemožno im zabrániť, aby naň reagovali svojím vyjadrením a priložili listinné dôkazy preukazujúce neoprávnenosť návrhu. Postup odporkýň, ktoré si bránia a chránia svoje záujmy, je v súlade s princípmi a zásadami CSP, pričom navrhovateľkám nič nebránilo do doby rozhodnutia súdu prvej inštancie reagovať na prípadné dôkazy predložené odporkyňami svojimi ďalšími dôkazmi a tak vyvrátiť nimi tvrdené a preukazované skutočnosti.

6. K námietke navrhovateľiek, že súd prvej inštancie pri posudzovaní oprávnenosti ich návrhu nebral do úvahy rozhodnutie vydané v konaní pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 12CbPv/6/2022, ktorý vo veci už meritórne rozhodol v prospech majiteľa patentu, odvolací súd poznamenal, že rozsudok súdu, ktorý nie je právoplatný, nemá právnu silu a súd sa jeho závermi nemôže riadiť pri rozhodovaní v inej veci. Zároveň nesúhlasil s tvrdeniami navrhovateľiek, že súd prvej inštancie nesprávne vychádzal z právneho názoru vysloveného (odvolacím) Krajským súdom v Banskej Bystrici v konaniach sp. zn. 41CoPv/13/2022 a sp. zn. 41CoPv/14/2022 z dôvodu, že v týchto konaniach išlo o odlišnú situáciu, keď navrhovateľ predložil odborné stanovisko a odporca znalecký posudok. Zdôraznil, že v obdobných konaniach o nariadenie neodkladného opatrenia má jednotnú zaužívanú rozhodovaciu prax (z ktorej pri rozhodovaní vychádzal) aj súd prvej inštancie, pričom poukázal na ustanovenie § 187 ods. 2 CSP, podľa ktorého dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Z tohto zákonného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že zákonodarca za dôkazný prostriedok považuje tak odborné vyjadrenie, ako aj znalecké dokazovanie, pričom hodnotenie dôkazov ponecháva v súlade s § 191 ods. 1 CSP na súd. Súd prvej inštancie preto nepochybil, keď pri právnom posúdení uplatneného nároku vychádzal z právnych záverov Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolacieho v obdobných veciach.

7. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením navrhovateľiek v odvolaní, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore so smernicou č. 48/2004/ES o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva. Poukázal na to, že samotná smernica v článku 3 ods. 2 ukladá, že opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť účinné, primerané a odradzujúce a musia sa uplatňovať takým spôsobom, aby sa predišlo vytváraniu prekážok zákonného obchodu a musia stanovovať záruky proti ich zneužívaniu. Nemožno preto súhlasiť s názorom navrhovateľiek, že napadnuté uznesenie je vydané v rozpore s právom Európskej únie, keďže

zohľadňuje možný dôsledok neprimeraného zásahu do práv odporkýň, pokiaľ nároky navrhovateľiek nie sú náležitým spôsobom osvedčené. Majúc na zreteli aj princíp proporcionality pri rozhodovaní o podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľky dostatočne neosvedčili zásah do práv majiteľa patentu, z ktorého odvodzujú svoje nekalosúťažné nároky voči odporkyniam, a preto nie je možné zasiahnuť do práv odporkýň tak závažným spôsobom, že by im súd na území Slovenskej republiky zakázal realizovať podnikateľskú činnosť spočívajúcu v predaji a distribúcii svojho výrobku.

8. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP potvrdil ako vecne správne. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 CSP a odporkyniam, ktoré boli v odvolacom konaní úspešné, priznal voči navrhovateľkám nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že navrhovateľka 1/ a navrhovateľka 2/ sú povinné nahradiť trovy odvolacieho konania spoločne a nerozdielne každej z odporkýň 1/ a 2/.

9. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali navrhovateľky (ďalej aj „dovolateľky“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f) CSP argumentujúc tým, že napadnuté uznesenie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej, pretože sa týka neodkladného opatrenia, ktoré konzumuje vec samu. Poukázali na to, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia vo veci nekalosúťažného konania odporkýň podali v čase pred začatím konania, na ktoré nenadväzovala a ani nikdy nemala nadväzovať žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP. Navrhovaným neodkladným opatrením sa domáhali dosiahnutia trvalej úpravy pomerov medzi stranami. Porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdov oboch inštancií videli v tom, že odvolací súd aj súd prvej inštancie nevykonali kľúčový dôkaz (porovnanie znaleckých posudkov predložených stranami) v súlade s CSP, hoci pre nevykonanie tohto dôkazu neexistoval zákonný podklad a ani legitímny dôvod. Týmto nesprávnym procesným postupom bolo navrhovateľkám znemožnené, aby uskutočňovali svoje základné procesné právo predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, ako aj na preukázanie skutkového stavu veci. Pochybenie odvolacieho súdu spočívalo v tom, že nezabezpečil nápravu tohto stavu ani po odvolaní navrhovateľiek, v ktorom túto skutočnosť (nevykonanie rozhodujúceho dôkazu) výslovne namietali. Odvolací súd sa podľa názoru dovolateľiek vysporiadal s ich odvolacími námietkami nedostatočne, nepresvedčivo a právne neudržateľným spôsobom.

10. K argumentácii odvolacieho súdu uviedli, že nespochybňujú argument, že obidva znalecké posudky majú z hľadiska dokazovania rovnakú dôkaznú silu a žiadny z nich nie je formálne uprednostiteľný len z dôvodu, aká osoba, či inštitúcia ho vypracovala. S poukazom na skutočnosť, že nimi predložený znalecký posudok bol vypracovaný znaleckým ústavom, chceli navrhovateľky upriamiť pozornosť na presvedčivosť a dôveryhodnosť dokumentu ako takého. Nesprávny procesný postup súdov oboch inštancií však videli v tom, že súdy sa viac sústredili na vysvetľovanie toho, prečo sú znalecké posudky z formálneho hľadiska rovnocenné miesto toho, aby ich posúdili z hľadiska obsahu a zaujali k nim predbežný právny názor. Ani skutočnosť, že súdy nedisponujú odbornými vedomosťami z odboru farmácie, či iného vedného odboru, nemôže podľa názoru dovolateľiek ospravedlňovať povrchný a nesprávny procesný postup súdov v prejednávanej veci, ktoré tým, že sa nezaoberali obsahovým hodnotením znaleckých posudkov a nepriklonili sa na žiadnu stranu (pokiaľ ide o odborné závery posudkov), zapríčinili procesný stav rovnajúci sa odmietnutiu spravodlivosti. Namiesto využitia procesných nástrojov, ktoré by im umožnili prikloniť sa na niektorú stranu v rámci posudzovanej odbornej otázky, si súdy zvolili ľahšiu cestu a bez ďalšieho vyhlásili stav non liquet (nie je preukázané/osvedčené). Tým, že sa odmietli zaoberať znaleckým posudkom predloženým navrhovateľkami len preto, že v spise sa nachádzal iný znalecký posudok s odlišným záverom, súdy navrhovateľkám v konečnom dôsledku odňali ich základné právo predkladať dôkazy na osvedčenie svojho nároku.

11. Podľa názoru dovolateľiek neobstojí ani vysvetlenie odvolacieho súdu, že predložené znalecké posudky spĺňajú po formálnej stránke všetky náležitosti, a preto nie je možné sa prikloniť k záverom len jedného z nich. Ak by mal platiť takýto výklad, potom by nikdy nebolo možné dosiahnuť nariadenie neodkladného opatrenia v konaniach, v ktorých obe strany (bez ohľadu na to, v akom štádiu) predložia znalecké posudky. Zároveň by išlo o porušenie článku 9 ods. 1 smernice 2004/48/ES, ktorá od

členských štátov požaduje zabezpečiť účinné opatrenia pri nariaďovaní predbežných (neodkladných) opatrení vo veciach súvisiacich s právom duševného vlastníctva. Ak by zo strany odporcu bolo možné zabrániť nariadeniu neodkladného opatrenia v zásade len tým, že do spisu doloží posudok s protichodným záverom, ochrana duševného vlastníctva by bola neúčinná. K ťažiskovej argumentácii odvolacieho súdu o nemožnosti rozhodnúť o neodkladnom opatrení pri existencii dvoch protichodných znaleckých posudkov dovolateľky uviedli, že je síce pravda, že súd v tomto konaní štandardne nevykonáva plnohodnotné dokazovanie, avšak takúto nadprácu od súdov ani nepožadovali, keďže žiadali len *prima facie* posúdiť presvedčivosť (dôvodnosť) ich nároku, ktoré posúdenie postačuje na rozhodnutie o (ne)nariadení neodkladného opatrenia. Súd však takéto posúdenie (či sa im na základe predložených znaleckých posudkov nárok navrhovateľiek javí viac pravdepodobný alebo viac nepravdepodobný) odmietli vykonať. Skutočnosť, že odporkyne stihli v zákonnej lehote pre rozhodnutie doložiť do spisu vlastný znalecký posudok, podľa názoru dovolateľiek nijako nezvyšuje dôkazný štandard, ktorým sa súd musí riadiť pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, keďže naďalej platí, že navrhovateľkám stačí svoj nárok osvedčiť. Nárok navrhovateľiek nemožno paušálne považovať za neosvedčený len preto, že odporkyne podali vyjadrenie, v ktorom tento nárok popreli a zároveň do spisu založili znalecký posudok s odlišným záverom. Pokiaľ odvolací súd argumentoval zákonnou 30-dňovou lehotou na rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, dovolateľky namietali, že nie je namieste odkazovať na údajne prikrátku lehotu na rozhodnutie o neodkladnom opatrení, pretože povinnosťou súdov nižšej inštancie bolo zaoberať sa vyššie uvádzaným kľúčovým dôkazom, ktorý nemal byť ignorovaný len preto, že v spise sa nachádza iný protichodný dôkaz. Tieto protichodné dôkazy by sudy mali vždy aj obsahovo vyhodnotiť a až potom zaujať právny názor k osvedčeniu nároku. Na základe uvedeného dovolateľky navrhli, aby dovolací súd zrušil dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spolu s uznesením súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. K dovolaniu navrhovateľiek zaslali odporkyne vyjadrenie, v ktorom poukázali na to, že dovolanie nie je prípustné, pretože rozhodnutia súdov oboch inštancií sa týkajú sporu, ktorý má povahu sporu z priemyselného vlastníctva. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje tak procesný postup súdov konajúcich v danej veci, kedy Okresný súd Bratislava I postúpil spis Okresnému súdu Banská Bystrica, ktorý v rámci svojej kauzálnej príslušnosti (§ 25 ods. 1 a 2 CSP) vec riadne prejednal a rozhodol, ako aj konanie samotných navrhovateľiek, ktoré po postúpení spisu nikdy nespochybňovali, resp. nenamietali kauzálnu príslušnosť Okresného súdu Banská Bystrica. Ďalej uviedli, že navrhovateľky nie sú skutočnými majiteľkami európskeho patentu č. 1 845 961 (ďalej aj „patent“), ktorého porušovanie zo strany odporkýň v predmetnom spore namietajú, pričom zároveň tvrdia, že sú akýmisi súťažiteľmi na relevantnom trhu s liekmi. Skutočný majiteľ patentu, ktorým je spoločnosť Bayer Intellectual Property GmbH (ďalej aj „majiteľ patentu“) podal na Okresný súd Banská Bystrica postupne dva návrhy na nariadenie neodkladného opatrenia proti rovnakým odporkyniam, ktorými si uplatňoval svoje domnelé práva z titulu porušovania patentových práv, ako aj údajného nekalosúťažného konania odporkýň. Predmetné návrhy boli odvolacím súdom zamietnuté, čo podľa názoru odporkýň vyvolalo u majiteľa patentu frustráciu a snahu o hľadanie ďalších spôsobov, ktorými by docielil stiahnutie konkurujúcich liekov odporkýň z trhu v Slovenskej republike. Vyššie uvádzaná nečinnosť navrhovateľiek po postúpení spisu Okresnému súdu Banská Bystrica podľa názoru odporkýň len dokazuje, že podanie ďalšieho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia prostredníctvom iných spoločností z rovnakého koncernu na Okresný súd Bratislava I, a to primárne pre údajné nekalosúťažné konanie odporkýň, bolo len ďalším nevydareným pokusom, hoci navrhovateľky museli reálne predpokladať (vzhľadom na identické skutkové okolnosti a uplatňované nároky), že spis bude postúpený na Okresný súd Banská Bystrica ako kauzálny príslušný súd. Vzhľadom k povahe predmetného sporu, ktorý sa týka nárokov navrhovateľiek z údajného porušovania práv k patentu, a ktorý má preto povahu sporu z priemyselného vlastníctva, je potrebné na konanie o predmetnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aplikovať ako *lex specialis* ustanovenia § 341 ods. 1 a 2 CSP, z ktorých je zjavné, že právna úprava predvída v sporoch z priemyselného vlastníctva priamo predvída nadväzujúce podanie žaloby v prípade, ak sa neodkladné opatrenie nariaďuje pred konaním vo veci samej. Uvedený záver podporuje aj odborná právnická literatúra, podľa ktorej gramatický výklad ustanovenia § 341 ods. 2 CSP jednoznačne potvrdzuje, že ak sa návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podáva pred začatím konania, obligatórne naň musí

nadväzovať konanie vo veci samej (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, 2. vydanie, s. 1295). Aj z komentára k ustanoveniu § 336 ods. 1 CSP vyplýva, že pri nariadení neodkladného opatrenia vo veciach práva duševného vlastníctva pred začatím konania súd vždy obligatórne určí lehotu na podanie žaloby. V neposlednom rade túto skutočnosť potvrdzuje aj samotná rozhodovacia prax Okresného súdu Banská Bystrica ako súdu kauzálnie príslušného na prejednávanie a rozhodovanie sporov z priemyselného vlastníctva, ktorý vo výroku svojich rozhodnutí (vo veci prvého aj druhého návrhu majiteľa patentu na nariadenie neodkladného opatrenia voči odporkyniam) zaviazal majiteľa patentu o. i. k podaniu žaloby vo veci samej, čo majiteľ patentu následne aj urobil. Tiež v napadnutom uznesení odvolací súd konštatoval, že pokiaľ navrhovatelia na svojom nároku trvajú, majú možnosť podať žalobu vo veci samej a v konaní predložiť dôkazy, ktorými by tvrdenia odporcov vyvrátili. Vzhľadom na uvedené sú závery dovolateľiek, že na ich návrh na nariadenie neodkladného opatrenia by nikdy nenadväzovala žaloba, jednoznačne mylné a nesprávne.

13. Podľa názoru odporkýň nie je pravdivé ani tvrdenie dovolateľiek, že napadnuté rozhodnutie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej. V tejto súvislosti poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/66/2017, z ktorého vyplýva, že ustanovenia § 341 a § 342 CSP, upravujúce režim neodkladných opatrení vo veciach práva duševného vlastníctva, sú vo vzťahu špeciality k všeobecným ustanoveniam § 324 a nasl. CSP. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) je nariadenie neodkladného opatrenia vo veciach práva duševného vlastníctva nevyhnutne späté s následným konaním vo veci samej, keďže ustanovenie § 341 CSP ukladá súdu povinnosť určiť lehotu na podanie žaloby. Z uvedeného vyplýva nemožnosť aplikácie ustanovení § 336 a § 337 CSP na nariadenie neodkladného opatrenia konzumujúceho vec samu. Podľa rozhodovacej praxe NS SR (5Cdo/154/2018) môže situácia, kedy rozhodnutie o neodkladnom opatrení konzumuje vec samu, nastať výlučne v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného po skončení konania alebo podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP. Naproti tomu v prípade, keď na návrh na nariadenie neodkladného opatrenia má v zmysle relevantnej právnej úpravy nadväzovať žaloba, tak nemožno uzavrieť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je rozhodnutím vo veci samej, resp. že konzumuje vec samu. V takom prípade je podľa názoru odporkýň potrebné vychádzať zo záverov judikátu R 21/2018, podľa ktorého dovolanie proti rozhodnutiu vo veci nariadenia neodkladného opatrenia, ktoré nekonzumuje rozhodnutie vo veci samej, je neprípustné.

14. K údajnému porušeniu práva navrhovateľiek na spravodlivý proces odporkyne uviedli, že ide o neopodstatnené a právne nepodložené tvrdenia navrhovateľiek, s ktorými sa zhodujú len v názore, že vzhľadom na povahu konania a lehotu, v rámci ktorej má súd prvej inštancie rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, nie je objektívne možné vykonať plnohodnotné dokazovanie, o to viac v prípade sporu, v ktorom sa rieši komplexná a technicky zložitá otázka údajného porušovania patentových práv. Uvedené však nie je možné požadovať ani od odvolacieho súdu, a to napriek tomu, že tento nemá zákonom predpísanú lehotu na rozhodnutie o odvolaní, pretože odstraňovanie rozporov predložených znaleckých posudkov jednoznačne presahuje rámec štandardu dokazovania v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia. Pokiaľ sú v konaní predložené znalecké posudky s protichodnými závermi, súd nemôže hodnotiť odborné závery z hľadiska ich vecnej správnosti, a teda sa prikloniť k jednému zo znaleckých posudkov. Odstránenie rozporov medzi znaleckými posudkami si vyžaduje vykonanie dokazovania v rozsahu, v akom sa toto vykonáva vo veci samej, na ktoré nie je priestor a ani dôvod v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia. Zároveň v situácii, keď sú súdu v takomto konaní predložené protichodné znalecké posudky, z ktorých jeden nárok potvrdzuje a druhý ho popiera, súd nemôže dospieť k záveru, že nárok je osvedčený, ale musí nevyhnutne uzavrieť (ako sa to stalo aj v predmetnej veci), že nárok navrhovateľiek osvedčený nie je. Nie je im tiež zrejmé, na základe čoho navrhovateľky usúdili, že súdy sa odmietli zaoberať predloženými dôkazmi, konkrétne znaleckými posudkami, keďže bez skúmania obsahu predložených znaleckých posudkov nemohol ani jeden zo súdov dospieť k záveru, že znalecké posudky obsahujú protichodné závery. Z odôvodnení uznesení súdov oboch inšancií vyplýva, že súdy sa so znaleckými posudkami strán riadne oboznámili a správne vyhodnotili, že protichodnosť ich záverov nemôže viesť k záveru o osvedčenosti nároku navrhovateľiek. Zároveň navrhovateľky vo svojom odvolaní ani neuviedli, ktoré ustanovenia právnych predpisov súdy v

rámci svojho rozhodovania porušili, keďže len samotná skutočnosť zamietnutia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nepredstavuje podľa rozhodovacej praxe NS SR porušenie práva na spravodlivý proces. Na základe uvedeného odporkyne žiadali dovolanie ako neprípustné odmietnuť, alternatívne ako nedôvodné ho zamietnuť. Zároveň si uplatnili nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči navrhovateľkám.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“), po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 CSP) subjekty vystupujúce na strane sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpené v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania skúmal, či tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný.

16. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

17. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

19. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z citovaných zákonných ustanovení, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce (v danom prípade) z § 420 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Pri skúmaní prípustnosti dovolania dovolací súd vychádzal zo zistenia, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vydané v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom práve dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí) považoval za kľúčový aspekt pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

20. Dovolací súd preto v prvom rade skúmal, či dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, potvrdzujúce uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd upriamuje pozornosť na ustálenú rozhodovaciu prax NS SR (R 21/2018, R 76/2018), z ktorej vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa ustanovenia § 420 CSP vtedy, ak má charakter rozhodnutia vo veci samej. Pri neodkladných opatreniach nekonzumuje vec samu (vo vzťahu k vylúčeniu prípustnosti dovolania) zohľadňuje, že ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonodarca tu nepochybne zohľadnil, že procesné nesprávosti súdov, ku ktorým pritom môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017). K uvedenému záveru dospel NS SR už v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017, v ktorom uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej len vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taktiež v uznesení sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017 (R 21/2018) NS SR vyslovil, že dovolanie nie je podľa § 420 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým dovolací súd potvrdil

uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba.

21. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má teda povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, podaného po skončení konania (pri splnení podmienok podľa § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/154/2018 z 28. marca 2019).

22. V posudzovanej veci sa dovolací súd stotožnil s názorom odporkýň, že navrhované neodkladné opatrenie bolo vydané vo veciach práva duševného vlastníctva, kde podľa právnej teórie (Vojčík, P. a kolektív: Právo duševného vlastníctva, r. 2012, Vydavateľstvá a nakladateľstvá Aleš Čeněk, s.r.o.) patria aj priemyselné práva, ktoré sa delia do dvoch základných skupín: 1. priemyselné práva na výsledky tvorivej duševnej činnosti (patentové právo, právo dizajnov, právo úžitkových vzorov, právo topografií polovodičových výrobkov, právo odrôd rastlín) a 2. priemyselné práva na označenia (právo ochranných známk, právo obchodných mien, právo označení pôvodu výrobkov a zemepisných označení výrobkov). Podľa § 341 ods. 1 CSP neodkladným opatrením môže súd nariadiť strane, aby sa zdržala konania, ktorým ohrozuje alebo porušuje právo duševného vlastníctva. Hypotéza citovanej právnej normy v posudzovanom prípade zodpovedá petit návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, podľa ktorého sa majú odporkyne zdržať na území Slovenskej republiky určitých konaní, ktoré sa týkajú lieku Assubex, a to až do skončenia platnosti patentu č. 1 845 961 (E 19024). Aj z odôvodnenia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je zrejmé, že navrhovateľky sa dožadujú bezodkladnej úpravy pomerov medzi nimi a odporkyňami z dôvodu, že odporkyne v rozpore s vyššie uvádzaným patentom uvádzajú na relevantnom trhu svoj liek Assubex bez súhlasu majiteľa patentu, čím konajú na ťarchu a spôsobujú ujmu navrhovateľkám, ktoré uvádzajú svoj liek Xarelto® na relevantnom trhu so súhlasom majiteľa patentu. Skutočnosť, že navrhovateľky nie sú majiteľkami predmetného patentu, ktorým je (iná) spoločnosť Bayer Intellectual Property GmbH so sídlom v Nemecku (ktorá nie je účastníkom tohto sporu) a že podľa ich subjektívneho presvedčenia predmetný spor nie je sporom o ochranu práv z priemyselného vlastníctva, ale má výhradne povahu sporu z nekalého súťažného konania odporkýň, je bez právneho významu, pretože v súlade so zásadou iura novit curia je právne posúdenie veci úlohou konajúceho súdu. Súd oboch inštancií jednoznačne považovali predmetný spor za spor týkajúci sa ochrany práv vyplývajúcich z patentu, teda za spor z priemyselného vlastníctva, ktorý má súčasne povahu sporu z nekalého súťažného konania. Okresný súd Banská Bystrica po postúpení sporu z Okresného súdu Bratislava I z dôvodu, že na prejednanie a rozhodnutie tohto sporu je podľa § 25 ods. 1 a ods. 3 CSP kauzálny príslušný Okresný súd Banská Bystrica, spis podľa § 43 ods. 2 CSP nepredložil spoločne nadriadenému súdu na rozhodnutie o príslušnosti (resp. o nesúhlase s postúpením), ale vec prejednal a rozhodol. V odôvodnení uznesenia z 22. mája 2023 (o. i.) citoval ustanovenia § 341 ods. 1 CSP (neodkladné opatrenie vo veciach práva duševného vlastníctva) a § 15 ods. 1 písm. a) patentového zákona a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol z dôvodu, že navrhovateľkám sa nepodarilo dostatočne osvedčiť, že odporkyne sa dopúšťajú konania, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi súťaže tým, že na území Slovenskej republiky zasahujú do patentových práv majiteľa patentu tak, ako to tvrdili v návrhu. Zdôraznil pritom, že navrhovateľky samy v podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia tvrdili, že ak by neexistovala patentová ochrana lieku Xarelto®, spočívajúca v spôsobe podávania lieku, konanie odporkýň by nebolo nekalosúťažné. Neosvedčenie skutočnosti, že patentové práva majiteľa patentu sú zo strany odporkýň porušované, bolo teda rozhodujúce (kľúčové) pre rozhodnutie súdu prvej inštancie o predmetnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom odvolací súd sa s uvedenými závermi podľa § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil.

23. Subjektívne presvedčenie navrhovateľiek, že na ich návrh nenadväzuje a ani nikdy nemala nadväzovať žaloba vo veci samej, je z hľadiska prípustnosti dovolania v predmetnej veci rovnako právne irelevantné, pretože aj v prípade, ak by sa na konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aplikovala všeobecná úprava § 336 a § 337 CSP, je to výlučne súd, kto podľa § 336 ods. 1 druhej vety CSP

rozhoduje o tom, či možno predpokladať, že nariadeným neodkladným opatrením sa dosiahne trvalá úprava pomerov medzi stranami (a teda či ide o prípad neodkladného opatrenia konzumujúceho vec samu), alebo je potrebné, aby navrhovateľ podal žalobu vo veci samej, k čomu ho súd zaviazal vo výroku uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia spolu s určením lehoty, dokiaľ je tak povinný urobiť a s vymedzením strán sporu a predmetu konania vo veci samej (§ 336 ods. 2 CSP). Navrhovateľ síce môže žalobu vo veci samej aj nepodať, avšak v takom prípade súd aj bez návrhu uznesenie o neodkladnom opatrení zruší (§ 336 ods. 3 CSP). V prípadoch, na ktoré sa vzťahuje špeciálna úprava § 341 CSP (neodkladné opatrenie vo veciach práva duševného vlastníctva), súd takúto možnosť úvahy nemá, čo vyplýva predovšetkým z jazykového výkladu ustanovenia § 341 ods. 2 CSP, podľa ktorého platí, že ak sa neodkladné opatrenie nariaďuje pred konaním vo veci samej, súd určí lehotu na podanie žaloby; márnym uplynutím tejto lehoty neodkladné opatrenie zaniká. Rozdiel oproti všeobecnej úprave teda spočíva v tom, že súd, ktorý nariadil neodkladné opatrenie vo veciach práva duševného vlastníctva, je vždy povinný súčasne uložiť navrhovateľovi povinnosť podať žalobu vo veci samej, pričom jej nepodaním v súdom určenej lehote nariadené neodkladné opatrenie zaniká ex lege, t. j. bez potreby súdneho rozhodnutia o jeho zrušení. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na závery uznesenia NS SR sp. zn. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 9/2018 pod poradovým číslom 76 (R 76/2018), a predstavuje tak (v zmysle judikátu R 71/2018) ustálenú rozhodovaciu prax NS SR, od ktorej nemal dôvod odchyliť sa ani v predmetnej veci. Pri skúmaní prípustnosti dovolania vo veci, ktorej sa týkal judikát R 76/2018, NS SR vychádzal z obsahu napadnutých rozhodnutí súdov oboch inštancií (teda nie výhradne zo subjektívneho presvedčenia navrhovateľa), ktoré konanie o navrhovanom neodkladnom opatrení považovali za konanie, v rámci ktorého nariadené neodkladné opatrenie konzumuje vec samu, v dôsledku čoho nepovažovali za potrebné uložiť žalobcovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. NS SR konštatoval, že takéto rozhodnutie o neodkladnom opatrení možno s poukazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu (3Cdo/157/2017, 8Cdo/83/2017, 5Obdo/76/2016, 4Obdo/4/2017) považovať za rozhodnutie vo veci samej, čo je základnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP. Následne potom pristúpil ku skúmaniu, či je konanie postihnuté dovolateľom namietanou vadou zmatečnosti podľa § 420 písm. f) CSP (viď odsek 10 odôvodnenia). Judikát R 76/2018 bol publikovaný s nasledovnou právnou vetou: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení, ktoré má charakter rozhodnutia vo veci samej, je prípustné dovolanie podľa ust. § 420 CSP.

24. Judikát R 76/2018 bol (rovnako ako napadnuté uznesenie) vydaný v konaní, ktoré sa v prvej inštancii viedlo na Okresnom súde Banská Bystrica v registri „CbPv“ a v odvolacom konaní na Krajskom súde Banská Bystrica v registri „CoPv“. NS SR rozhodujúc o dovolaní odporcu proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorý potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia (ktorého obsahom boli zdržovacie nároky týkajúce sa ochranných známok) síce konštatoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, a to vzhľadom na neuloženie povinnosti navrhovateľovi podať v určenej lehote žalobu vo veci samej vo výroku uznesenia súdu prvej inštancie, súčasne však (viď odseky 21 až 24 odôvodnenia) poukázal na to, že z napadnutých rozhodnutí súdov oboch inštancií nie je jednoznačne zrejmé, na základe akého ustanovenia bolo nariadené uvedené neodkladné opatrenie. Súd prvej inštancie síce citoval ustanovenie § 341 ods. 1 CSP, avšak zároveň uviedol, že nakoľko sú splnené podmienky podľa § 330 ods. 2 CSP, neuložil navrhovateľovi povinnosť podľa § 336 ods. 1 CSP, čím však nie je dotknutá možnosť odporcov podať žalobu vo veci samej. K uvedenému odôvodneniu NS SR poznamenal, že ustanovenie § 330 ods. 2 CSP sa vzťahuje na prípady, kedy - ak to povaha veci pripúšťa - môže súd nariadiť neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej. V uvedenom prípade však navrhovateľ neodkladného opatrenia nenavrhol žiadny výrok vo veci samej, pretože žiadal iba nariadenie neodkladného opatrenia bez súčasného podania žaloby vo veci samej. NS SR ďalej poukázal na skutočnosť, že ak súd nariaďuje neodkladné opatrenie podľa § 341 ods. 1 CSP (ktoré ustanovenie súd prvej inštancie tiež uviedol vo svojom rozhodnutí), a teda ak nariaďuje strane, aby sa zdržala konania, ktorým ohrozuje alebo porušuje právo duševného vlastníctva, je nevyhnutné na neodkladné opatrenie vo veciach práva duševného vlastníctva aplikovať právnu úpravu naň sa vzťahujúcu ako celok, teda súčasne s ustanovením § 341 ods. 2 CSP, v ktorom je jednoznačne vyjadrený zákonný imperatív, aby v prípade nariadenia neodkladného opatrenia pred konaním vo veci samej (čo je aj uvedený prípad) súd určil lehotu na podanie žaloby, pričom márnym

uplynutím tejto lehoty neodkladné opatrenie zaniká. Ustanovenia § 341 a § 342 sú vo vzťahu k ustanoveniam týkajúcich sa neodkladných opatrení (§ 324 a nasl.) v pomere špeciality, to znamená, že pokiaľ ustanovenie § 341 CSP upravuje jednoznačne, že nariadenie takéhoto neodkladného opatrenia je nevyhnutne späté s následným konaním vo veci samej a ukladá súdu povinnosť určiť lehotu na podanie žaloby, nie je možné použiť ustanovenia § 336 a § 337 a nariadiť neodkladné opatrenie, ktoré v zásade konzumuje vec samu. V takomto prípade budú ustanovenia § 336 a § 337 predstavovať lex generalis vo vzťahu k ustanoveniu § 341 CSP ako lex specialis, a nebude možné tieto všeobecné normy aplikovať.

25. Z uvedeného podľa názoru dovolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že v prípade nariadenia neodkladného opatrenia podľa (špeciálneho ustanovenia) § 341 ods. 1 CSP priamo zákonná úprava vylučuje, aby také rozhodnutie mohlo byť rozhodnutím vo veci samej, resp. aby mohlo ísť o prípad neodkladného opatrenia konzumujúceho vec samu v zmysle judikátu R 21/2018. Uvedený záver je možné aplikovať aj na prípady ako je tento, teda keď súd prvej inštancie navrhované neodkladné opatrenie nenariadi, resp. návrh zamietne a odvolací súd jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdí. Pretože, ak možnosť domáhať sa (úspešne) vecného prejednávania dovolania nemá mať odporca proti rozhodnutiu, ktorým sa vyhovel návrhu navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, je len logické a spravodlivé, že takú možnosť nebude mať ani navrhovateľ, ktorého návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia súd nevyhovel.

26. Vychádzajúc z vyššie označenej rozhodovacej praxe NS SR, ktorú možno označiť za ustálenú, dospel dovolací súd k záveru, že v posudzovanej veci nejde o žiaden z prípadov rozhodnutia o neodkladnom opatrení, ktoré by konzumovalo vec samu. Zároveň sa nejedná ani o iné rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí, pretože odvolací súd odvolanie navrhovateľiek vecne prejednal a napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP, teda odvolanie neodmietol a ani odvolacie konanie nezastavil.

27. Keďže v posudzovanom prípade nejde o rozhodnutie vo veci samej a ani o iné (nemeritórne) rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, prípustnosť dovolania nemožno vyvodzovať z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. S poukazom na uvedené dovolací súd dovolanie navrhovateľiek podľa § 447 písm. c) CSP odmietol, keďže smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné. Vzhľadom na odmietnutie dovolania ako neprípustného sa dovolací súd už nezaoberal skúmaním dôvodnosti podaného dovolania.

28. V dovolacom konaní úspešným odporkyniam dovolací súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľkám, ktoré úspešné neboli (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.